

Wereldreis in een Goggomobil

Kunt u het zich voorstellen, 53000 km aan één stuk door Europa, Afrika en het Midden-Oosten in een Goggomobil Limousine T300 van 1956?

In 1959 vertrokken Vegter van Slooten (1926) en Diny Vrieling (1937) samen in de Goggomobil van Vegter richting het onbekende continent. Ongehuwd en met een startkapitaal van 300 gulden kon het niet anders beschouwd worden als moedig. Goed, ze hadden al een keer gekeken of het klikte op een reis naar Denemarken en daardoor waren ze op elkaar ingespeeld. De Goggo kreeg voor vertrek nog een goede servicebeurt, nieuwe gesponsorde banden en olie.

In en aan de Goggo werden nodige aanpassingen gedaan, zoals een kompas, zoeklicht en bagagedrager. Ook een goede tas met gereedschap werd geladen. Vegter, destijds instrumentmaker bij de importeur van de Goggomobil, Gremi NV in Groningen, wist wat hem te wachten stond met deze auto. Het was zijn eerste en gekocht op afbetaling bij zijn werkgever. In zijn dagelijkse werk zag en hoorde hij van collega's wat er zo nu en dan kon mankeren, maar dat weerhield hem er niet van om de reis te beginnen. Samen met Diny, een kennis

van een kennis, zo gezegd. Via een dansschool kwamen ze met elkaar in contact en droomden er allebei van om eens een grote reis te maken. Alsof toeval bestaat. Vegter had in zijn tijd als militair in Nederlands-Indië een penvriendin opgedaan in Zuid-Afrika, en het leek hem een leuk idee haar eens op te zoeken. De bestemming werd dus Kaapstad in Zuid-Afrika.

Via Duitsland, Oostenrijk, Italië en Spanje staken ze bij Gibraltar over naar Marokko, waar ze direct in contact kwamen met andere culturen, gebruiken en vooral de hitte. Ook kregen ze een extra passagier mee, een straathond die ze uiteraard Goggo noemden. Overdag speelden de twee muziek met zang en gitaar, of Vegter tekende aquarellen van de plaatstelijke bevolking en dorpen, welke gretig aftrek hadden.

De reis naar Senegal was lastig en om de zware woestijn deels te vermijden werd ook een deel met een veerboot naar Dakar afgelegd. Hierna werd koers gezet naar landen welke heden ten dage niet meer op de kaarten te vinden zijn, er heerste hier en

daar onrust in deze landen en soms werd het passeren van grenzen tegengehouden vanwege de situatie in het bepaalde land. Uiteindelijk deden ze er een ruim jaar over om in Mombasa in Kenia te komen.

Via de binnenlanden reden ze richting Zuid-Afrika en genoten van de ongerepte natuur en de inlandse volkeren. Als magiërs werden ze soms beschouwd, als Vegter met zijn fotocamera, een ontwikkeltrommel en overige middelen en fotoafdruk van een inheemse stam liet zien. Ook Diny trok de aandacht met haar tengere blonde verschijning en menig stamhoofd had wel iets in ruil voor haar. Maar ondanks dat de twee officieel geen relatie hadden, bleven ze elkaar trouw en vervolgde de reis met volle teugen. In Zuid-Afrika kwam de tegenslag waar ze niet mee gerekend hadden.

De penvriendin aldaar had gedacht dat Vegter deze reis nooit zou doorstaan en toen hij eenmaal op de stoep stond, er een probleem ontstond. Het meisje bleek een zwarte huidskleur te hebben en het werd haar niet toegestaan om met een blankies om te gaan. Een bezoek aan huis bleef dan ook uit. Apartheid werd hier duidelijk aangetoond.

Al die moeite voor niks? Nou nee, dat niet. De reis opzich was spectaculair en de moed nog niet gezakt. Langzaam werd weer gedacht aan een terugreis, maar dan niet door het donkere Afrika en de ontberingen van de heenweg. Het was ondertussen 1961 en de staatkundige indeling van het continent Afrika veranderde. Opstand tegen de koloniale bezetters, stamoorlog en staatsgrepen, waren aan de orde van de dag. Vegter en Diny kozen eieren voor hun geld en besloten terug naar Mombasa te rijden met de Goggo en daar te besluiten hoe de weg terug zou gaan verlopen.

Diny koos ervoor om met het vliegtuig terug naar Nederland te gaan. Vegter liet zijn auto niet achter en nam diverse veerboten om uiteindelijk in Egypte weer een stuk te gaan rijden. Gezien de situatie in het Midden-Oosten bleef dit bij een klein stuk en al snel werd de veerbootreis naar Israël en Cyprus ingezet om uiteindelijk in de buurt van Venetië weer op het Europese continent te komen. Via Oostenrijk werd een tweede bezoek aan de Goggomobil fabriek in Dingolfing gemaakt om aan te tonen dat een Goggo prima in staat is om een dergelijke reis af te leggen. De auto werd van boven en onder geheel bekeken en er werden aantekeningen gemaakt van opmerkelijke reparaties. Productiechef Karl

Dompert was onder de indruk en wenste Vegter weer een goede en zorgeloze reis terug naar Groningen. Begin Januari 1962 reed Vegter de Bedumsestraat weer in en zat de reis er op.

Tot op de dag van vandaag, we schrijven juli 2021, leeft deze reis in Vegter door. In april werd hij nog 95 jaar en in juni 2021 was hij nog met zijn eigen auto naar de start van een toerit van de Nederlandse Dwergautoclub gekomen om te laten zien dat het nog steeds goed met hem gaat. Uiteraard met foto's en dagboeken van de reis, om geïnteresseerden nog eens zijn belevenissen te vertellen.

Diny en Vegter hebben elkaar na de reis heel lang niet gezien, maar naarmate de leeftijd toenam, zochten ze elkaar toch weer regelmatig op. Beiden waren nog vol van dat enorme avontuur en diverse TV programma's en journalisten brachten de twee steeds weer samen. Zelfs een Engelsman die als klein kind met zijn ouders in dezelfde periode door Afrika trok, kon het kleine autootje met de twee Nederlanders herinneren en heeft ze uiteindelijk ook weer kunnen ontmoeten.

Hoe het met de hond Goggo is afgelopen is niet bekend, hoe het met de Goggomobil T300 is weten we wel. Deze auto bestaat nog steeds en staat vandaag de dag in het Andere Museum aan de Oostersingel in Leeuwarden. Geheel authentiek met alles er op en er aan. Jammer genoeg met de achterzijde tegen een muur aan, anders was de door Vegter nauwkeurig bijgehouden reis op de motorklep mooi zichtbaar. Op de landkaart staat de route aangegeven en van landelijke autoclubs waarvan hij een badge kon bemachtigen werden op en rond de motorklep gemonteerd. Op de rechterzijde van de auto staan de landen en plaatsen welke tijdens de reis zijn gepasseerd met prachtig handschrift geschilderd.

Het zal niet meer mogelijk zijn de auto weer op de openbare weg te krijgen. En dat is ook goed zo. Laat het een monument worden voor hen die verder kijken dan straat en dorp. Als je wilt kan het en doe het dan ook.

En Vegter..... de flierefluiter..... het blijft een verhaal apart.

